

Tiggaren

Jag har sett honom sitta där utanför affären i flera dagar nu. Gått förbi, låtsas som att han inte finns. Inte låtsas om att jag såg hans bedjande blick eller hans mugg med några ynka kronor i. Vad sjutton har de här att göra! Har läst i tidningen om att man inte ska ge något till dem för då kommer det att drälla in tiggare från när och fjärran! Snart sitter de precis överallt.

Jag skakar olustigt på mig, skyndar mig in i affären. Vad var det nu jag skulle ha? Få se, ägg, potatis, frukt och grönsaker. Kanske en god kaka till kaffet att överraska maken med? Eller kanske en härlig bit ädelost eller varför inte en krämig brie? Jag sträcker mig efter en paket salta kex. Snart är korgen rågad av matvaror.

Affären har redan börjat julpynta. Rader av adventljusstakar står i massor på hyllorna och tomtar i säkert hundra olika versioner. Glitter och andra julprydnader frestar till köp. På blomsteravdelningen trängs amaryllis och röda julstjärnor. Röda kulor i vackra band hänger ner från taket. Kanske jag ska köpa en ny adventsstjärna i år? Inte för att den som jag redan har är trasig utan bara för att få något nytt? När jag väl står där i kön och väntar på att få betala ser jag stället med godis, snabbt plockar jag till mig två kexchoklad och en påse saltlakris. Expediten ler mot mig när mina varor plockas upp på bandet.

– Javisst ja, jag höll på att glömma. Två stycken triss vill jag också ha, och en limpa cigaretter. Tänk om jag kommit hem utan cigg!

– Det blir 980 kronor, säger den tuggummituggande tjejen i kassan.

– Fasen vad dyrt, tänker jag surt. Hur ska en fattig pensionär klara sig egentligen?

När jag kommer ut från affären så har det börjat snöa. Jag drar kappan tätare runt mig, det är råkallt och mörkt. Endast en svag gatulampa lyser på mannen som fortfarande sitter där ihopkrupen utanför entrén. Han ser ut att frysa, ingen mössa har han heller. Han tittar på mig men jag vänder bort blicken, orkar inte se. Sedan glömmer jag honom snabbt.

Läser morgonen därefter en insändare i tidningen om dessa problem som har drabbat vårt land. Nu ska de visst ha någonstans att bo också? Ett härberge som var tänkt för hemlösa ska nu i stället göras om till boende för tiggare. Det blir fint det! Snart sitter det tiggare i vartenda gathörn, sanna minna ord! Usch, jag orkar inte läsa mer, jag blir så förbannad...

I eftermiddag ska jag ta bussen in till stan för att handla lite julklappar. Oscar har önskat sig en ny mobil, Karin vill ha ett dockskåp. Åt maken blir det nog en morgonrock. Den gamla har han haft nu i ett par år, så det blir bra. Om jag skulle ta och investera i ett par nya stövlar till mig själv också? Såg ett par så snygga i skyltfönstret härnäst. Visserligen kostade de över tvåtusen men lite måste man ju unna sig!

När jag står vid bussen så börjar det att snöa, vita härliga flingor ringlar ner mot marken det är vackert som på ett julkort. Väl inne i stan så ser jag att de har tänt granen på stora torget och på gågatan glimmar adventstjärnorna svävande över oss. Tänker precis gå in på Åhlens när jag får en hård knuff som gör att jag nästan åker in i skyltfönstret...

– Åh Gud! Min väska! Borta! Med nästan femtusen kronor i.

– Ta fast tjuven! ropar jag.

Det är fullt av folk men ingen tar någon som helst notis om mig, någon ger mig en likgiltig blick men vänder sedan raskt bort huvudet igen. Alla har nog med sitt. Långt där borta ser jag en svartklädd man springa iväg med min väska. Jag börjar gråta av förtvivlan. Alla mina julklappspengar! Vad gör jag nu? Plötsligt känner jag en hand som tar tag i mig, två varma bekymrade bruna ögon ser in i mina blå.

– Du inte vara ledsen, se här. Tiggaren vänder varsamt sin burk i min kupade hand. När jag tittar ner så ligger det sex blanka enkronor och en tjugolapp i den.

Året därpå fick vi en riktigt fin vit jul. Arid och hans fru och deras två barn, tvillingarna Zenita och Zabrid fann sig snart till rätta med våra konstiga seder. Vi har dragit ner ordentligt på mat och klappar. Det finns andra mycket bättre sätt att fira jul på. Arids fru har lärt oss att laga de underbaraste rätter från Rumänien och de har faktiskt smakat på min hemgjorda sill!

På julafton så tog Arild fram dragspelet och spelade för oss alla de smäktande ljuva toner från sitt hemland. Barnen satt andäktigt tysta och bara lyssnade, kvällen blev helt magisk! Vi har varit och hälsat på dem i Rumänien ett par gånger och de har också varit här hos oss, en gång i somras och så nu då till den här julen. Vi har lovat varandra att aldrig släppa kontakten för vi har så mycket att lära av varandra. Arild har nu ett arbete som snickare och frun Johanna läser till förskolelärare. Vi tror och hoppas att de ska gå en ljus framtid till mötes.